

Alvar Nordenström

Minä raukka

Kaikki alkoi, kun synnyin Oulun keskussairaalassa. Oli sateinen yö 1. lokakuuta kello 01.28. Äitini kuoli nopeasti synnytyksen jälkeen. Aika traaginen elämänalku. Kaikki itkivät, kun he näkivät minut. Myös isäni ja sisarukseksi itkeä pillittivät, kun he näkivät minut ja koska äiti oli kuollut. Ja niin kaikki alkoi elämässäni, neljä sisarustani ja isäni inhosivat minua. Ja ihan uskomattoman hirvetä on se, että ensimmäisenä syntymäpäivänäni kukaan ei onnitellut minua ja en saanut syödä mitään muuta kuin yhden voileivän. Ehkä minun täytyy ensin kertoa missä minä ja minun perheeni asuu.

PAIKKA: Oulun metsissä

TALO: Iso, tosi vanha kummitustalo

MISSÄ PÄIN TALOA MINÄ ASUN: Rapun alla, ihan niin kuin Harry Potter

VÄHÄN MINUSTA: lihava, punaiset silmät, lyhytkasvuinen, aggressiivinen (sisarusteni mukaan), 7 vuotta, vahva ja fiksu.

MINÄ PELKÄÄN: Ihmisiä, koiria ja kissoja, koska ne aina jahtaavat minua, kun ne näkevät minut. TV:tä koska sisarukset sanovat, että se on radioaktiivinen alle 15-vuotiaille lapsille.

TAVALLINEN PÄIVÄ: Herään kello viisi aamulla, koska kukaan muu ei ole vielä herännyt. Luen kirjoja, ehkä menen ulos ja huudan: "Miksi juuri minä?" niin lujaa että keuhkoni melkein räjähtävät.

Sen jälkeen minun täytyy mennä sisälle ja tehdä aamupalaa koko perheelle. Muuten saan korvapuustin ja isot haukut. Sen jälkeen minun täytyy käydä ruokakaupassa, joka on tosi kaukana, mutta tämä on myös päivän kokokohta, koska samalla voin

käydä parhaan kaverini Possun luona metsässä. Possu on tosi ihana. Hän on ihan mahtava. Hän on tosi iso ja paksu, ihan niin kuin minä, ja aina iloinen. Hänen kanssaan voin leikkiä ihan niin kuin hän olisi ihminen. Hänen kanssaan voin lukea, leikkiä hippaa, piilosta ja monia muita leikkejä. Minä vain rakastan häntä. Voin myös halata häntä niin kovaa kuin vaan pystyn. Kauppareissun ja Possulla vierailun jälkeen menen nukkumaan kello 20.00.

Mutta nyt minun täytyy kertoa unelmastani. Minä haluan mennä kaupunkiin. En ole ollut kaupungissa sen jälkeen, kun olin pieni vauva. Isäni on kieltänyt minua menemästä kaupunkiin. Hän sanoo, että traumatisoisin pienet lapset, jos he näkisivät minut.

Mutta nyt tulee se twisti: minä KARKAAN KOTOA!!!!

NÄIN SE TAPAHTUU: Minä karkaan kello viisi aamulla. Ensimmäiseksi haen possun metsästä ja sitten juoksemme niin nopeasti kuin voimme. Jos näen jonkun ihmisen, kysyn häneltä tietä.

KELLO VIISI: Astun ulos huoneestani, pakkaan vähän asioitani ja juoksen possun luo. Possu innostuu, kun se näkee minut ja seuraa minua tottelevaisesti

KELLO KUUSI: Minä ja possu juostaan. Näen ihmisen ja ryntään hänen luo kysyäkseni missä kaupunki on.

MINÄ: MISSÄ KAUPUNKI ON?

IHMINEN: No, se on aika kaukana, mutta tuonne päin, sitten mutkasta oikealle, ja ison puun jälkeen vasemmalle [ohjeet jatkuvat] ...

MINÄ: OK, KIITOS!

Valitettavasti minulla ja Possulla on huono muisti ja olemme pian eksyksissä. Minä ja possu kävelemme koko päivän metsän läpi. Lopulta meille tulee hirveä nälkä, ja niin minä ja Possu alamme etsiä ruokaa metsästä. Possu löytää melkein heti marjoja ja me syömme ja syömme kunnes haluamme nukkua. Ja niin päätämme tehdä. Ja kun heräämme, näemme edessämme veden kimaltelevan puiden läpi ja vanhan fantastisen talon, joka on iso ja punainen, ihan niin kuin minä ja possu. Minä ja Possu uimme järvessä ja minä kellun kuin korkki. Vesi on aika kylmää, mutta samaan

aikaan virkistävää. Päätämme Possun kanssa, että jäämme tänne koko elämäksemme.

ENSIMÄINEN PÄIVÄ: Oli pieni shokki, koska talolle tuli ihmisiä, mutta he olivat ihan mahtavia ja tosi kilttejä meille. He eivät sanoneet mitään edes ulkonäöstäni. Heidän nimensä on Pekka (isä), Jaana (äiti) ja Kasper (lapsi). He kertoivat olevansa talossa vain joitakin viikkoja kesäisin, mutta saamme olla siellä niin paljon kuin vain haluamme. He antoivat minulle ongen ja Kasper opetti minut kalastamaan. He opettivat minua myös ompelemaan hienoja vaatteita.

ENSIMMÄINEN VIIKKO: Nyt minä osaan kalastaa tosi hyvin ja olen oppinut tekemään maukkaita kalafileitä. Kala on tosi hyvää.

ENSIMMÄINEN VUOSI: Tämä paikka on paratiisi minulle ja possulle.

Rebecka Louko

Arpi

Piip...piip...piip...

- Haaaa.

Hengitin syvään. Hitaasti avasin silmät, kirkas valo sokaisi minua. Katsoin ympärilleni, ei kukaan ollut siellä. Haju oli sama kuin eilen, sairaala. En jaksanut olla hereillä kauan, niin nukahdin taas.

Useamman vuoden jälkeen olin seitsemännellä luokalla. Koulun jälkeen kiirehdin kotiin, kun bestikseni Bella sai minut kiinni. Hänen mustat hiuksensa lensivät tuulessa ja hänen hymynsä tarttui minuun.

- Hei, Ellen! Tuletko juhliin tänä iltana? hän kysyi innokkaasti.
- Tietysti! Minä vastasin.
- En halua missata vuoden juhlat Alexin luona!

Myöhemmin päivällä minä pukeuduin juhlavaatteisiin, kun minä näin sen. Minun arpeni. En voi lopettaa sen ajattelemista. Minä vapaisin. Se on pitempi kuin minun kämmeneni, keskellä rintaa.

Vanhoja muistoja tuli takaisin. Serkkuni avasi pienen punaisen lahjan. Hän repi lahjapaperin ja hänen kasvoille levisi hymy. Ulkona oli kylmä ja satoi lunta.

- Kiitos tosi paljon! Hän sanoi iloisena ja halasi minua. Hän pisti bestisrannekorun päälle ja hymyili. Nyt hänen ranteessa roikkui puolikas sydän ja minun ranteessani roikkui toinen puolikas. Niitä ei voisi koskaan erottaa.

Mutta nyt häntä ei ole enää. Hän on poissa ja ei koskaan tule takaisin. Minä katsoin peiliin ja pystyin melkein näkemään hänet.

Valmistauduin juhliin ja menin istumaan autoon. Äiti istui jo kuljettajan penkillä odottamassa minua. Koko matkan ajan ajattelin arpea ja häntä. Minä katsoin ulos ikkunasta, taivas oli musta, jossa oli monia tähtiä, niin kuin joku olisi roiskuttanut ne sinne. Kun saavuimme perille, minä kiitin kyydistä ja menin sisälle juhliin.

Siellä oli niin kovaa musiikkia, etten kuullut Bellan huutavan nimeäni takanani. Hän taputti olkaani ja minä käännyin.

- Sinun täytyy tervehtiä uutta naapuriani! Hän huusi.

Bella veti minua huoneen toiselle puolelle.

- Mari! Tämä on se tyttö, josta puhuin, Ellen! Ellen, tämä on Mari!
- Kiva tavata, Mari sanoi.

Sydämeni pysähtyi sekunniksi.

- Eehhh, joo. Kiva tavata sinua myös. Minä hymyilin.

Bella veti minut sivumpaan.

- Mitä on tapahtunut? hän kysyi. Voin sanoa, kun jotakin on väärin. Sinä näytit siltä, että näit aaveen.
- En tiedä. Hän muistuttaa vaan paljon minun serkkuani.
- Okei. No nyt päästämme kaikki ajatukset serkustasi ja alamme juhlia!
- Kiitos Bella. Olet ainoa, joka saa minut hyvälle tuulelle.

Bella juoksi tanssilattialle ja minä seurasin. Loput illasta oli tosi kivaa. Me tanssimme, pelasimme pelejä ja joimme tosi hyviä mansikkajuomia (alkoholiton). Sitten oli myöhäistä, ja monet olivat jo lähdössä kotiin, niin minä ja Bella lähdimme myös kotiin. Äiti haki minut autolla ja Bella asui aika lähellä, niin hän käveli itse kotiin.

Kun olimme kotona olin liian väsynyt kysyäkseni äidiltä serkustani ja Marista, niin menin vaan heti nukkumaan.

Aamulla äiti oli ottanut esiin aamiaista. Heräsin kymmeneltä, koska ei ollut koulua tänään. Pöydän ääressä istui vain minä, koska kaikki olivat jo syöneet aikaisemmin. Päivä meni nopeasti, katsoin kännykkää ja tein vähän läksyjä. Illalla kun koko perhe istui ruokapöydän ääressä, muistin eiliset juhlat. Muistin myös Marin. En halunnut kysyä koko perheen edessä, niin minä odotin ruuan jälkeen.

- Äiti. Minä sanoin.
- Joo rakas.
- Mitä tapahtui serkkuni kanssa? Hänellä ei ollut mitään hautajaisia. Minä kysyin.

Äiti pysähtyi sekunniksi.

- Odota. Menen puhumaan isäsi kanssa.

Äiti meni pois. Minä tiesin, että minun ei olisi pitänyt kysyä, mutta minun oli pakko tietää. Minä tiesin vaan, että minä ja serkkuni olimme olleet auto-onnettomuudessa ja että minä sain hänen sydämensä, ja hän kuoli.

Äiti tuli takaisin.

- Rakas. Sinä tiedät jo, miten hän kuoli. Te olitte auto-onnettomuudessa ja teidät vietiin sairaalaan heti. Ikävä kyllä he eivät voineet pelastaa häntä. Sinä tarvitsit uuden sydämen, niin sinä sait hänen sydämensä.

Minä ja äiti istuimme hiljaa vähän aikaa, sitten minä menin huoneeseeni. Se tuntui vähän siltä, että äiti ei kertonut koko totuutta.

Seuraavana päivänä minä menin Bellan luo. Kun minä tulin sinne huomasin, että Mari oli myös siellä.

- Moi! Bella sanoi. Hän juoksi minun luo ja halasi minua.
- Joo rakas.
- Minä ja Mari teemme kaulakoruja, haluatko tulla mukaan? Hän kysyi.
- Kyllä kiitos!

Me menimme yläkertaan Bellan huoneeseen ja aloitimme tehdä koruja.

- Sof..., ei anteeksi, Mari, mistä sinä tulet?

- Joo rakas.
- Minä tulen Lahdesta.
- Jo, okei. Miksi te muutitte?
- Äitini sai työpaikan täällä Helsingissä.
- Missä koulussa sinä aloitat?
- Minä aloitan teidän koulussanne!
- Ihan oikeasti? Onpa kivaa!

Kun kaikki olivat valmiita korujen kanssa, me laitoimme ne ranteisiin ja kun minun piti auttaa laittamaan Marin koru hänen ranteeseen näin sen, puolikkaan sydämen. Olisin voinut vanna että se oli minun antamani koru, vaikka se oli vähän vaaleampi ja tekstiä ei näkynyt, toisin kuin se puolikas sydän joka minulla oli kotona. Me menimme syömään. Ruuan jälkeen, kun Mari meni vessaan, Bella vei minut toiseen huoneeseen ja katsoi minua silmiin.

- Miksi sinä tuijotat Maria koko ajan? Bella kysyi!
- Lupaa, ettet kerro kenellekään, mutta Mari näyttää juuri serkultani. Hänellä on jopa sama koru.
- Joka kuoli viisi vuotta sitten?
- Joo! Minä sanoin.
- Eikö hän kuollut?
- Kyllä, mutta mitä jos hän vielä elää?

Mari avasi oven.

- Miksi piileskelette täällä? Hän kysyi.
- Me...
- Meidän pitää puhua sinun kanssasi. Minä sanoin.
- Ai mistä? Hän kysyi.
- Oletko ollut auto onnettomuudessa joskus? Minä kysyin.
- En?
- Tunnetko naista nimeltään Riitta Sorkalainen?
- En, miksi sinä kysyt?
- Okei, ei se ollut mitään, minä sanoin.

Kun tulin kotiin, kohtasin äitini.

- Äiti tiesitkö, että Bellan uusi naapuri näyttää juuri serkultani!
- Sofialtako? Hän kysyi.
- Kyllä, niin minulla on kysymys sinulle. Mitä **oikeasti** tapahtui sinä päivänä, kun me olimme auto-onnettomuudessa? Minä kysyin.

Äiti huokaisi.

- On aika, että saat tietää totuuden. Kun sinä, Sofia ja hänen äitinsä, minun siskoni, olitte mukana onnettomuudessa, Sofian äiti kuoli, mutta Sofia... hän elää vielä!

Minä istuin ihan hämmästyneenä. Sanat jumittuivat kurkkuun.

- Hän löi päänsä niin kovaa, ettei hän voinut muistaa mitään, edes sinua, äiti jatkoi. Minun mielestäni oli parempi, jos sanoisin että hän kuoli, kuin että sinun olisi tarvinnut elää tietäen,

että hän ei muista sinua. Ja kun myös isäsi jätti meidät kun sinä olit kuusi vuotta, niin en halunnut tuottaa sinulle lisää kipua.

Yritin ymmärtää mitä oli tapahtunut.

- M...Mutta minä sain hänen sydämensä!
- Sinä sait jonkun pojan sydämen. Hän oli onnettomuudessa samaan aikaan.
- Niin, Maria voi olla serkkuni?
- Kyllä voi.
- Mikset ole koskaan sanonut mitään? Minä sanoin suuttuneena.
- En halunnut tehdä sinua surulliseksi. Yritin vain suojella sinua.
- On pahempaa, että pidit minut erossa serkustani, parhaasta kaveristani, kuin että sain luoda uusia muistoja hänen kanssaan. Minä sanoin ja menin itkemään huoneeseeni.

En voinut nukkua sinä yönä. Kaikki ajatukset pyörivät päässäni.

Seuraavana päivänä minä kerroin kaiken Bellalle ja hänkin oli ihan hämmästyneenä.

- Meidän on pakko selvittää asia!
- Miten? Minä kysyin.
- DNA-testillä!

Koulun jälkeen, kun Mari pakkasi kampeensa, minä otin hiuksen hänen paidastaan ja minä ja Bella lähetimme sen laboratorioon DNA-testattavaksi.

Seuraavana maanantaina kun minä katsoin postilaatikossa, näin kirjeen tuntemattomalta lähettäjältä. Avasin kirjeen ja näin että se oli DNA-testin tulos. Kirjeessä luki:

Te olette sukulaisia

Ester Helin

Suomen kesä

Olen menossa mummolaan
ja siellä saunomaan.

On vaan jäljellä sata kilsaa
ja sitten saa jaffaa ja omenalimsaa.

Auto pysähtyy ja lapset ulos astuu,
karjalanpiirakka menee nassuun.

Ajattamme ahventa haavilla,
kun isä vie vettä saunaan saavilla.

Pihalla on tikkataulu
ja sisällä soi suomipopin laulu.

Limsaa suuhun sujahtaa
ja löyly kiukaalle sihahtaa.

Saunassa mietin että: viimeksi olin täällä talvella ja silloin liukui pulkka,
nyt kuuluu rannasta kuikka.

Lyhyt on tää kesähetki,
sitä ei voita mikään kylmä syysretki.

Bianca Svedfors

Sadetakki

Moi! Minun nimi on Iris ja minä olen kolmetoista vuotta vanha! Minulla on ruskeat hiukset ja vihreät silmät. Olen melko lyhyt. Minun täytyy sanoa yksi asia, yksi asia, jota en voinut lakata ajattelemasta. Se tapahtui viime vuonna lokakuussa.

Ulkona sataa, minä ajattelin. Minun kaveri Sini tulee tänään. Hänellä on pitkät ruskeat hiukset, hänen silmänsä ovat ruskeat ja hän on minua pitempi. Me katsotaan kauhuelokuvaa sitten! Se on niin kiva katsoa kauhuelokuvaa! Sitten oveen koputettiin. Minä menin aukaiseen oven, se oli Sini!

-Moi Sini! Minä sanoin iloisena!

-Moi! Sanoi Sini.

Tänään hänellä oli yllään harmaat farkut, jotka olivat hieman liian isot hänelle. Hänellä oli yllään sininen neulepusero. Se oli oikein mukavaa. Kädessään hän piti violettiä sateenvarjoa.

-Tule sisälle! Minä sanoin.

Hän taittoi sateenvarjonsa ja laski sen maahan

-Se sataa niin paljon ulkona! Sini sanoi.

-Minä tiedän! Minä sanoin.

-Tule! Nyttien katsotaan kauhuelokuvaa! Minä sanoin.

Minä ja Sini mentiin sohvalle. Me laitettiin elokuva päälle, joka me valittiin päivää ennen. Sen nimi oli Sadetakki. Se oli yksi tunti ja viisikymmentä yksi minuuttia pitkä.

Elokuva kertoo yhdestä tytöstä. Tyttö on kahdeksan vuotta vanha. Se meni ulkona yksi päivä. Joku sadetakin pukeutunut tuli. Tytön alotin mänä toinen suunta. Sadetakin pukeutunut seurasi. Tyttö alkoi juosta. Sitten tyttö kaatui. Se oli kadonnut yksi valkoinen huone. Niin pitkää me katsoin.

Sitten me kuultiin oveen koputettiin.

-Kuka se on? Sini sanoi.

-Minä en tiedä... Minä sanoi.

Minä ja Sini meni katsomaan kuka se oli.

-Ei ole kukaan täällä? Sini sanoi.

-Hmm?.. Kummaa..! Minä sanoin.

Me mentiin katsomaan elokuvaa taasen. Me istuu sohvalle. Just kun me istun alas. Valot sammuu!

-Ahhhh!! Minä ja Sini huudetaan.

-Mitä tapahtuu?! Sanoi sini.

-En tiedä! Minä sanoin.

Juuri kun se tapahtui. Kuulemme äänen. Se kuulosti niin kovalta! Se melkein kuulosti pienen lapsen huutamiselta. Vihdoin ääni lakkasi.

-Mitä se oli?!?! Kysyi Sini.

-En tiedä! Minun korviin sattuu nyt. Minä sanoin.

Se oli vielä pimeää huoneessa. Juuri silloin näimme varjon menevän ohi.

-Mikä se oli!? Sanoin.

-En tiedä! Vastaa hän.

Katsoin ympärilleni huoneessa. En voinut nähdä ketään henkilöä. Ehkä siellä ei sittenkään ollut ketään? Juuri kun ajattelin sitä.

Kuulin huudon!

-Auta!

Sini huusi! Katsoin takaisin sinne, missä hän oli istunut. Mutta en nähnyt häntä tai ketään muuta siellä.

-Missä sinä olet! huusin minä.

Ei vastausta.

-Hei! Missä sinä olet!? Ei vastausta.

Stressasin nyt kovasti. Otin puhelimeni soittaakseni jollekin. Juuri kun otin puhelimeni, se sammui. Mitä minä nyt tekisin! En voinut soittaa kenellekään. Valot oli sammunut. Eikä siellä ollut ketään muuta.

Juuri silloin tunsin jonkun työntävän olkapäätäni. Katsoin taakseni. Ei siellä ollut ketään. Käänsin pääni taaksepäin ja mietin mitä olisi voinut tapahtua. Juuri kun katsoin takaisin. Näinkö jotain? Jotain, jota en voinut koskaan unohtaa.

Siellä aivan edessäni näin kasvot. Se oli kasvot, joita en ollut koskaan ennen nähnyt. Olennolla oli suuret pyöreät silmät, silmät olivat täysin mustat. Sillä ei ollut nenää ollenkaan. Mutta sillä oli erittäin suuri suu.

Se hymyili minulle hyvin kammottavalla tavalla. Se vain tuijotti suoraan silmiini hymyillen. Vasta silloin huomasin sen. Sillä oli sadetakki päällä. Aivan kuten henkilö, jonka pikkutyttö elokuvassa oli tavannut. Oliko se hahmo, jonka hän oli nähnyt? Siksi hän oli alkanut juosta! Koska se oli niin pelottavaa.

Sinä hetkenä luulin, että se oli vain unta. Se avasi sen suun. Se alkoi huutaa niin kovaa, että minun piti peittää korvani. Kun sen suu oli auki, voi nähdä, että sillä oli hyvin pitkä ja inhottava kieli. Näkyi myös, että sen hampaat olivat tosi terävät. Se oli niin inhottavaa. Juuri silloin se lakkasi huutamasta. Mutta... Se nousi pystyyn.

Se oli niin hurjan pitkä. Vähintään kaksi metriä. Se alkoi kävellä minua kohti. Saatoin nähdä kuinka se tuli minua kohti. Se liikkui hyvin hitaasti minua kohti. Yritin paeta. Mutta se ei toiminut. En pystynyt liikuttamaan yhtään lihasta. Lopulta se saapui luokseni. Juuri silloin sain yhden äänen suustani.

-Auta! huusin minä.

Sillä hetkellä kaikki meni täysin mustaksi. En voinut nähdä mitään. Ehkä se oli vain erittäin epämiellyttävä uni? Nipistin itseäni käsivarteen. Saatoin tuntea sen. Se ei ollut unta. Se oli todellista. Juuri silloin tunsin pyörtyväni.

Kun avasin silmäni uudelleen, istuin täysin valkoisessa huoneessa. Pieni tyttö istui nurkassa. Lähestyin häntä ja kysyin kuka hän on. Kun hän kääntyi ympäri, näin sen.

Se oli tyttö elokuvasta!

-Hei, nimeni on Lucy Piirretty. Hän sanoi. Olen ollut jumissa tässä huoneessa seitsemänkymmentä vuotta. Aika kuluu täällä paljon nopeammin. Tiedän, että olet nähnyt elokuvan. Mutta sinulla ei ole sitä. Olet katsonut mitä minulle tapahtui sinä päivänä, kun katosin.

Juuri silloin kuulimme huudon.

- Se tulee nyt, hän sanoi! Se tulee hakemaan sinut!

Olento astui huoneeseen. Se seisoi hetken vain tuijottaen minua. Sitten se meni suoraan ohitseni. Siis mitä? Eikö se aio hakea minua!?

Se tarttui tytön käteen ja he katosivat. Nyt olin yksin huoneessa. Juuri silloin huoneeseen astui henkilö. Hän näki minut.

-Hei! Etkö ole se tyttö elokuvasta?

Silloin ymmärrän sen. Nyt oli minun vuoroni istua täällä seitsemänkymmentä vuotta. Kunnes sain olla hahmon kanssa. Sitten kuulemme huudon.

-Se tulee hakemaan sinut. Sanoin tytölle.

Hahmo tuli sisään ja seiso hetken tuijottaen minua hymyillen. Se ymmärsi, että olin ymmärtänyt. Se tuli ja otti tytön kädestä ja he katosivat

Nyt olen ollut täällä vuoden. Osallistujia on yhteensä seitsemänsataa viisi. Ja siitä on vasta vuosi. Istun ja odotan, kunnes on minun vuoroni. Jos joskus tulee minun vuoroni...

LOPPU

Siiri Pekola

Elämäni mäyräkoirana

Me ollaan minä, siskot, veljet ja äiti. Yhtäkkiä päivisin tuli yksi tai enemmän ihmistä ja samalla kun ihmiset tuli, niin siskoja ja veljiä alkoi kadota. Kunnes oltiin vain minä, äiti ja veli. Eräänä päivänä tuli ihmislauma. Oli kaksi isoa ja kolme pientä ihmistä. He taputtivat minua ja äitiä. Sitten he veivät minut jonnekin isoon juttuun, jolla oli renkaat. He pitivät minua viltin päällä. Kesti kauan, kunnes lopulta sain päästä jollekin talolle. Siinä oli aika pieni piha. Vähän ajan päästä sain ruokaa. Sitten päätin nuuskia tätä uutta paikkaa. Pääsin sisälle sinne taloon. Siinä oli tosi outo lattia, joten välttelin sen päällä kävelemistä. Mutta ruohikon kaltaisia juttuja oli paljon. Ne oli oudon lattian päällä. Sitten tuli väsy ja menin nukkumaan.

Kun heräsin, oli tosi valoisaa. Oli vähän nälkä. Ihmettelin, miksi kukaan ei ollut täällä. Tässä huoneessa ei ollut mitään ruohonkaltaista juttua, joten oli pakko kävellä lattialla. Hyi, mikä tunne se oli! Minun piti juosta, kunnes näin sellaisen ruohojutun. Nukahdin sille jutulle. Kun taas heräsin, niin ihmisetkin olivat heränneet. Oli ollut tylsää odottaa, mutta kun seurasin yhtä ihmistä, se meni yhden putouksen luokse. Se oli kuin liukumäki mutta isompi, ja siinä oli pilkistäviä juttuja. Mutta onnekseni ihminen nosti minut alas. Sitten taas sain ruokaa. Sitten pääsin kävelemään. Kävelyn jälkeen leikattiin kynnet. Siitä en tykkää. Oikeastaan se pelottaakin. Viikkojen kuluttua opin kävelemään lattialla. Isäntä oli suosikkini, koska hän ei ikinä tehnyt hoito juttuja minulle.

Pääsin mukaan yhteen paikkaan missä oli toinen koira. Yritin leikkiä hänen kanssaan, mutta hän ei halunnut. Sitten alkoi tapahtua sitä että ihmiset keräsivät tavaroita isoihin laatikoihin. Se oli outoa. Mietin että ne veisivät ne jonnekin. Taisin olla oikeassa, sillä talon eteen tuli yksi tosi iso neliskanttinen juttu millä oli renkaat. Sitten minut nostettiin siihen pieneen juttuun millä oli myös renkaat. Pelotti vähän joten ylisin.

Ei kestänyt kauan kunnes oltiin perillä. Pääsin katsomaan vielä isompaa taloa. Jouduin olemaan porttien takana myös ne kolme pientä ihmistä oli siellä. Meni ihmisiä meidän ohi, mitkä kantoivat huonekaluja. Sillä aikaa nukahdin. Kun heräsin, portti oli auki. Menin pois siitä huoneesta missä olin aiemmin ollut. Ihmiset olivat varmaan muuttaneet sillä paikka näytti samalta kuin viime talossa.

Vuosi muuton kuluttua olin tottunut uuteen taloon. Tykkäsin kävellä paikassa jossa oli paljon hajuja. Se oli aina jännittävää. Joka päivä uusia hajuja! Olin oppinut kävelemään sellaisissa liukumäkijutuissa. Ja ymmärsin että nimeni oli Valle. Tai niin ihmiset sanoi. Mutta sitten päivisin pienet ihmiset ei ollut täällä. Ja oli yleensä joko isäntä tai emäntä kotona. Se oli tylsää.

Mutta sitten alkoi tulla hauskeemmaksi. Yksi ihminen haki minut joka päivä kun pienet ei olleet kotona ja palautti minut sitten. Se ihminen vei minut kentälle missä sain leikkiä muiden koirien kanssa. Se oli paljon hauskeempaa elämää! Vuoden kuluttua en päivisin enää mennyt sinne. En tiedä miksi, oli taas tylsää.

Eräänä päivänä minun piti mennä sinne mustaan isoon rengkailla pyörivällä jutulla jonnekin. Kesti kauan joten nukahdin. Sitten kun heräsin minä pääsin pois mustasta jutusta. Täällä oli paljon renkailla pyöriviä juttuja mutta kaikki eivät olleet mustia. Täällä oli myös paljon hajuja. Ja siellä täällä oli vesi lätäköitä. Minä ja ihmislaumani kävelimme yhden oven eteen. Ihmiset painoi yhtä nappia ja ovi avautui. Sitten käveltiin portaissa. (olin oppinut sen nimen.) Täällä oli paljon ihmisiä jotka myös kävelivät portaissa. Me kävelimme yhteen pieneen huoneeseen. Huoneessa oli iso sänky mille hyppäsin. Hieroin itseäni siihen koska halusin että se haisisi minulta. Sitten sain ruokaa. Ruuan jälkeen minun piti jäädä yksin tähän hyttiin. Ainakin minusta se oli hytti. Nukahdin sängylle. Heräsin siihen että ihmiset tulivat. Olin tosi iloinen että he vihdoin tulivat. Mutta sitten isäntä otti valjaat

esille. Hän laittoi ne minun päälle. Sitten isäntä ja minä mentiin kävelylle.

Täällä oli tosi valoisaa ja täällä oli vaan ruohojuttua. Mutta sitten päästiin jonkin liukkaan ja märän paikan päälle. Täällä oli pimeää ja tuuli aika kovasti. Sitten palattiin hyttiin. Muut ihmiset olivat menneet nukkumaan joten minäkin menin. Aamulla söin. Sitten piti taas olla yksin. Sitten ihmiset palasi, pakkasivat ja lähdimme. Olin taas pyörä jutussa. Tämä oli ehkä se pisin reissu. Nukuin pikku torkkuja silloin tällöin. Ikuisuuden kuluttua pääsin pois häkistä. Olin yhden leveän talon edessä. Sain tavata kaksi ihmistä. Olin niiden talossa noin kaksi päivää, sitten lähdimme kotiin.

Kuukausien kuluttua tuli toinen mäyräkoira. Meistä tuli ystäviä ja päivisin ei ollut yhtä tylsää. Kävelimme yhdessä kun oltiin kävelyllä. Leikimme yleensä yhdessä. Mutta sitten hänkin katosi. Kaikki kiva katoaa.

Päivisin olen yksin ja makaan jossain. Tassuja kutittaa joten nuolen niitä. Minulla pitää olla tyhmä tötterö päässä. Se on tosi epämukavaa.

Tällaista se elämäni on.

Iida Sipola

UUSI MAHDOLLISUUS

Uusi tyttö

On ensimmäinen koulupäivä 5b:llä. Sara on innoissaan, että hän saa nähdä Kertun. Sara oli koko kesäloman mummolassa ja mökillä. Sara saapuu koulupihalle ja yrittää etsiä katsellaan Kerttua.

-Hei! Sara huutaa nähdessään Kertun.

Sara kuitenkin huomaa, että Kertun vieressä on pitkä vaaleahiuksinen tyttö.

-Moi! Tässä on Lilja, se tulee meidän luokalle. Mä oon tutustunut Liljaan jo kesälomalla. Mun vanhemmat ovat Liljan vanhempien kavereita, kertoo Kerttu innokkaasti.

-Hei! Ootko sä se Sara? kysyy Lilja hymyillen Saralle.

-Joo, olen mä, vastaa Sara katsellen uutta tyttöä.

Kerttu ja Lilja jatkavat keskusteluaan. Sara huomaa heti, että Kertulla ei ole ystäväkorua. Tytöt ovat olleet ensimmäisestä luokasta asti bestiksiä ja kolmannen luokan viimeisenä päivänä Sara ja Kerttu kävivät ostamassa ystäväkorut. Siitä lähtien Sara ja Kerttu ovat pitäneet niitä joka päivä. Kun kello soi, kaikki menevät sisään ja suuntaavat omaan luokkaan. Sarasta tuntuu oudolta olla taas omassa kotiluokassa ja kuunnella, kun heidän opettajansa Laura toivottaa kaikki tervetulleeksi ja pyytää uuden tytön luokan eteen kertomaan itsestään.

-Oletko unohtanut ystäväkorun? Sara kysyy Kertulta, kun he kävelevät ruokalaan ja Lilja on vielä pesemässä käsiään.

-Oho, taisin mä unohtaa. Se jäi varmaan kotiin, sanoo Kerttu hermostuneesti samalla hetkellä kuin Lilja tulee heidän luo.

Lilja kertoo koko matkan ruokalaan mielipiteensä luokan oppilasta. Sarasta on inhottavaa kuulla, kun Lilja puhuu joistain luokan oppilasta pahaa.

Sarasta tuntuu jotenkin oudolta. Kerttu tuntuu valehtelevan unohtaneensa korun kotiin, koska Saralla ja Kertulla oli aina ne kaulassa. Sara ja Kerttu suuntaavat pöytään missä he yleensäkin istuivat.

-Voinko mä tulla istumaan teidän pöytään? kysyy Lilja samalla kun istahtaa Kertun viereen.

Sara ja Kerttu istuivat yleensä vierekkäin. Saran tekisi mieli sanoa jotakin siitä, mutta ei sano.

Pettymyksiä

Koulun loputtua Sara menee pyörätelineille.

-Moi! Haluaisitko tulla tänään meille suunnittelemaan mun synttäreitä? kysyy Sara Kertulta.

-Sori, mä en pääse. Mun pitää auttaa mun äitiä, vastaa Kerttu pahoittelevasti.

-Aaa, okei. Ei se mitään, Sara sanoo Kertulle vääntäen hymyn kasvoilleen.

-Nähdään huomenna! Kerttu sanoo ja lähtee pyöräilemään kotiinsa päin.

Sarakin ottaa pyöränsä ja lähtee kotiin.

-Miten ensimmäinen koulupäivä meni? kysyy kotona odotteleva Saran äiti.

-Ihan hyvin. Meille tuli yksi uusi tyttö. Sen nimi on Lilja, kertoo Sara hänen äidilleen samalla kuin hän ottaa kenkiään pois.

-No sepä mukavaa! Eikö Kerttu tullutkaan meille koulun jälkeen? Eikös teidän pitänyt suunnitella niitä sun synttäreitä? kysyy äiti katsellen ulko-ovelle päin.

-Ei se päässyt, kun sen piti auttaa sen äitiä jossain, sanoo Sara samalla kun lähtee kävelemään rappusia ylös.

Sara makaa sängyllään katsellen kattoa. Sara mieltii uutta tyttöä. Hän haluaa olla koko ajan Kertun kanssa. Saran mielestä tytöt tuntuvat olevan jo hyviä ystäviä. Hänestä on inhottavaa ja vähän pelottavaakin, kun Kerttu oli niin

paljon Liljan kanssa. Saran mietinnät keskeytyy, kun huoneen oveen koputetaan. Äiti tulee huoneeseen sisään ja istahtaa Saran sängylle.

-Onko sinulla tylsää? äiti kysyy katsellen Saraa.

-Joo, super tylsää, vastaa Sara nousten sängylle istumaan.

-Haluaisitko lähteä kaupungille? kysyy äiti hymyillen Saralle.

-Joo, mennäänkö shoppailemaan ja vaikka myös kahville? kysyy Sara hymyn tulvien hänen kasvoilleen.

-Se sopii oikein hyvin! Voidaan samalla suunnitella kahdestaan sinun synttäreitäsi, koska Kerttu ei päässyt harmillisesti tänään meille. Synttäreihin on enää vain kolme päivää, sanoo äiti katsellen iloisesti Saraa.

Sara ja hänen äitinsä lähtevät autolla kauppakeskukseen. He käyvät kahvilla ja suunnittelevat samalla Saran pian lähestyviä synttäreitä.

-Minun pitää käydä pikaisesti palauttamassa yksi paketti. Voit sillä aikaa mennä johonkin jos haluat. Minulla kestää noin 15 minuuttia, äiti sanoo.

-Joo, mene vaan. Nähdään tässä 15 minuutin päästä, sanoo Sara äidilleen hymyillen.

Sara päättää mennä katselemaan koruja, mutta juuri kuin hän on koruhyllyllä, Sara näkee Kertun ja Liljan kikattelemassa yhdessä korujen seassa. Yhtäkkiä raivon ja pettymyksen tunne valtaa Saran kokonaan. Hän kääntyy nopeasti ennen kuin Kerttu tai Lilja huomaavat häntä. Hän lähtee juoksemaan toiselle puolelle kauppakeskusta. Saran mielessä pyörii, että miksi Kerttu oli Liljan kanssa kikattelemassa, kun oli juuri pari tuntia sitten sanonut hänelle, että hänen pitäisi auttaa hänen äitiään ja ettei hän ehtisi suunnitella hänen synttäreitään yhdessä. Sara juoksee toiselle puolelle kauppakeskusta, kun yhtäkkiä Saran puhelin soi. Siellä on äiti, joka kyselee missä Sara on.

-Olen nyt vienyt paketin, missä sinä oikein olet? kyselee äiti puhelimesta.

-Mä haluan lähteä kotiin, nähdään ulko-ovella, Sara sanoo ja lopettaa nopeasti puhelun.

Ulko-ovelle päästyään hänen äitinsä odottaa siellä huolestunut ilme kasvoillaan.

-Mikä hätänä? Mehän emme ehtineet edes käymään kaupoilla, kyselee äiti ihmeissään.

-Voidaanko nyt vaan lähteä kotiin? kysyy Sara pala kurkussa.

-No jos niin haluat kultaseni, sanoo äiti rauhallisesti.

Kun Sara on takaisin kotona, hän menee nopeasti huoneeseensa. Illalla Sara ei saa unta. Hän miettii miksi Kerttu halusi ennemmin olla Liljan kanssa kuin hänen.

Aamulla Sara ei haluaisi lähteä kouluun. Pyöräillessään koululle Sara ei saa mielestään eilisen tapahtumia. Ensimmäisellä tunnilla Sara unohtaa kokonaan kuunnella mitä opettaja oikein sanoo. Välitunnilla Sara on yksin koulunpihalla keinumassa. Hän kokee olevansa maailman yksinäisin tyttö. Hän kuitenkin kuulee, kun joku kävelee häntä kohti.

-Mitä sä oikein teet täällä yksin? se on Kerttu, joka katselee Saraa.

-Haluutko sä tulla leikkimään mun ja Liljan kanssa hippaa? lisää Kerttu vielä.

-Joo, voin mä tulla, mutisee Sara vastaukseksi.

Tytöt leikkivät hippaa. Kerttu ja Lilja nauravat koko ajan ja pelleilevät, mutta Saraa ei naurata, joten hän on vain ihan hiljaa.

-Onko kaikki hyvin? Sä vaikutat jotenkin tosi hiljaiselta, kysyy Kerttu katsellen Saraa.

-On, mä oon vaan tosi väsynyt, vastaa Sara katsoen kenkiään. Hän ei halua kertoa, että on nähnyt hänet Liljan kanssa kikattelemassa eilen ilman häntä. Mitä jos vaikka Kerttu suuttuisi siitä.

-Okei, tuu, kellot soi. Mennään sisään, sanoo Kerttu ja ottaa Saran kädestä kiinni ja lähtee koulun oville päin.

Synttärit

Aamulla Sara herää siihen, kun Saran vanhemmat tulevat laulamaan hänelle syntymäpäivälaulua.

- Onnea! Miltä tuntuu? Olet nyt 11-vuotias, isä sanoo laulun loputtua.

-Tänään on pitkään odottamasi kaverisynttärit! lisää äiti iloisesti.

Kun Sara on koululla, Kerttu ja Lilja tulevat hänen luokseen.

-Hyvää syntymäpäivää! tytöt toivottavat samaan aikaan.

-En malta odottaa illan juhlia, sanoo Kerttu todella innoissaan.

Koulun jälkeen Sara ja hänen äitinsä valmistelevat Saran illalla olevia juhlia. Vieraita alkaa tulla. Kerttu ja Lilja tulevat ensimmäisinä.

-Tässä on meidän yhteinen, sanoo Kerttu ja ojentaa lahjapaketin Saran käteen.

-Kiitos paljon! Sopiiko jos avataan lahjat, kun kaikki on paikalla? kysyy Sara katsoen tyttöjä.

-Joo, se sopii hyvin! Lilja sanoo hymyillen Saralle.

Kun kaikki vieraat ovat saapuneet, tytöt syövät herkkuja. Sara miettii, että onkohan Liljasta ja Kertusta tulleet niin hyvät ystävät, että heillä on kaikki yhteistä. Olihan heillä yhteinen lahja Saralle. Kun kaikki ovat herkutelleet mahansa täyteen, on aika avata lahjat. Sara saa monia ihania lahjoja, mutta jäljelle on jäänyt vielä yksi lahja. Se on Kertun ja Liljan yhteinen lahja.

-Avaa se jo! Kerttu melkein huutaa malttamattomasti.

-Toivottavasti sä tykkäät siitä, lisää Lilja hymyillen.

Sara avaa nätille rusetille laitetun paketin. Paketista paljastuu kaunein Saran näkemä koru. Sitten Kerttu ja Lilja ottavat samanlaiset korut paitojensa alta piilosta.

-Se on ystäväkoru. Meillä kaikilla on samanlaiset! sanoo Kerttu hymyillen samalla kun he näyttävät kaulassa olevia korujaan.

-Voi... Sara ei saa loppuja sanoja suustaan.

Kaikki alkaa selkeentyä. Kertulla ei ollut ensimmäisenä päivänä ystäväkoruaan päällään, koska hän halusi odottaa, että kaikilla heillä on uudet samanlaiset ystäväkorut. Tytöt olivat sen takia olleet kahdestaan koruhyllyllä ilman Saraa, koska he olivat etsimässä heille kaikille kolmelle samanlaisia ystäväkoruja ja halusivat pitää sen salassa.

-Ki...Kiitos! Sara saa mumistua suustaan ja halaa yhtä aikaa Liljaa että Kerttua.

-Tykkäätkö sä siitä? kysyy Lilja odottavasti.

-Mä rakastan sitä! huutaa Sara nauraen.

Tytöt juhlivat ja pitivät niin hauskan illan, että Sara ei tule edes ajatelleeksi mitään ikävää mitä hän oli tuntenut viimepäivät. Se oli Saran paras ilta ikinä!

Tähän päättyy tarina nimeltä uusi mahdollisuus.